

Yuktiṣaṣṭikā

Nāgārjuna

LES SEIXANTA ESTROFES DE L'ARGUMENTACIÓ

De Nāgārjuna

Versos dedicatoris

Honoro al Buddha, el savi, aquell qui va ensenyar el sorgir en dependència, el principi mitjançant el qual el naixement i la destrucció són eliminats.

1.

Aquells, la ment dels quals ha transcendit l'existència i la no existència i no s'adhereix, han comprés el sentit profund i no objectiu de la ' condició '.

2.

Escolta ara l'argument a partir del qual s'abandona l'existència per aquells que han abandonat la no existència, origen de tots els errors.

3.

Si l'existència fos real, com sostenen els ignorants, perquè no s'admet l'Alliberament a partir de la no existència ?

4.

L'Alliberament no és possible mitjançant l'existència. L'Alliberament de l'actual existència no és possible mitjançant la no existència. Però a partir del profund coneixement de l'existència i de la no existència el savi s'allibera.

5.

Aquells qui no veuen la veritat no comprenen el cicle de la vida i l'Alliberament, però per aquells qui veuen la veritat no existeix incomprensió.

6.

No existeix realment cap d'ambdós: l'existència i l'Alliberament. S'ha dit que l'Alliberament és el profund coneixement de l'existència.

7.

Mentre els ignorants diuen que l'aniquilació pertany a una entitat originada que s'exhaureix, els savis diuen que l'aniquilació d'una entitat originada és una il·lusió.

8.

Si els agregats s'exhaurissin a partir de la destrucció i no mitjançant el seu profund coneixement, com es podria percebre aquesta? Com és possible parlar de la destrucció d'aquests ?

9.

Si els agregats no s'exhaureixen no es produeix l'Alliberament, encara que les impureses s'hagin exhaurit. Només quan aquests s'exhaureixen es produeix l'Alliberament.

10.

A partir del coneixement correcte es veu que el sorgir es produeix a partir de la ignorància. En conseqüència, ja no és possible la percepció ni del sorgir ni de la destrucció de res.

11.

Quan s'assoleix l'Alliberament en aquest món l'objectiu personal s'acompleix. Aquesta distinció es fa després del coneixement del Dharma.

12.

Aquell qui a partir de la ignorància sosté l'existència de les entitats més subtils, no compren el sentit del sorgir en dependència.

13.

Si el cicle de la vida del monjo s'exhaureix amb les seves impureses destruïdes, perquè els perfectes Alliberats neguen el seu inici ?

14.

Si existís un inici aquest seria percebut. Com pot existir l'inici i la fi d'una entitat que sorgeix en dependència ?

15.

Com pot exhaurir-se una entitat que prèviament ha estat generada ? Les diferents formes d'existència, buides d'inici i de fi, apareixen com una il·lusió.

16.

En relació al sorgir o l'exhauriment d'una entitat il·lusòria, aquells qui comprenen la il·lusió no l'entenent erròniament però aquells qui no comprenen la il·lusió s'hi adhereixen.

17.

Aquell qui percep, mitjançant la seva ment, que l'existència és com un miratge i com una il·lusió, no es corrompeix per falses opinions basades en l'inici i la fi.

18.

Aquells qui pensen que les entitats compostes posseeixen el sorgir i l'exhauriment, no perceben el món i no comprenen la roda del sorgir en dependència.

19.

Qualsevol entitat que sorgeix en dependència d'això o d'allò no s'origina amb naturalesa pròpia. A partir d'una entitat que no s'origina amb naturalesa pròpia, com és possible dir que aquesta neix ?

20.

L'entitat que està en pau s'ha de comprendre com exhaurida amb la fi de les seves causes. Com pot ser possible parlar de l'exhauriment d'una entitat que no està exhaurida ?

21.

Per tant, no existeix sorgir, no existeix exhaurir. Els mestres parlen del sorgir i de l'exhaurir de l'acció amb un propòsit pràctic.

22.

A partir del coneixement del naixement existeix el coneixement de la destrucció; a partir del coneixement de la destrucció existeix el coneixement de la impermanència; a partir del coneixement de la impermanència existeix el coneixement del Dharma Suprem.

23.

Aquells qui comprenen que el sorgir en dependència està buit de naixement i destrucció, han atravesat l'oceà de l'existència creat per les falses opinions.

24.

Les persones normals que sostenen la naturalesa pròpia de les entitats, dominats per les impureses, comprenen erròniament l'existència i la no existència. Estan enganyats per la seva pròpia ment.

25.

Aquells qui comprenen la realitat, perceben que les entitats són no permanents, enganyoses, inútils, buides, insubstancials i sense naturalesa pròpia.

26.

Formes d'existència sense fonament, no objectives, sense arrel, inútils, sorgides a partir de la ignorància, sense inici, mig i fi.

27.

Sense fonament com el kadali o com una ciutat de gandharves, el món de l'error apareix com una il·lusió.

28.

Aquests qui apareixen com a vertaders en el món de Brahma, són declarats falsos pels nobles. Què existeix diferent d'aquests ?

29.

El món, encobert per la ignorància, seguint el corrent del desig, i els savis, lliures del desig i virtuoses, com és possible que siguin iguals ?

30.

Al principi de l'ensenyança aquell qui recerca la veritat diu que tot existeix. A partir del coneixement de les entitats i lliure de desig, per a ell, totes les entitats són buides.

31.

Aquells qui no comprenent el sentit de la vacuïtat i havent només escoltat no realitzen accions meritòries es perden.

32.

S'ha explicat completament la relació entre les accions i els seus fruits, i també les diferents formes d'existència. S'ha ensenyat el coneixement de la seva vertadera naturalesa i del seu no sorgir.

33.

Així com els Alliberats han parlat de “jo” i “meu” per raons pràctiques, també han parlat dels agregats, dels elements i de les esferes dels sentits per raons pràctiques.

34.

Les entitats anomenades “grans elements” són produïdes en relació a la consciència perquè al comprendre’s això s’exhaureixen. No són aquestes creacions mentals falses ?

35.

Quan els triomfadors han afirmat que l’Alliberament és la única veritat, quin savi podria pensar que la resta no és fals ?

36.

Mentre la ment és confusa, està sota el domini de Mara. Si és així, no existeix error possible.

37.

Atès que els Buddhes han afirmat que el món s’origina mitjançant la ignorància, perquè no acceptar que el món és una creació mental ?

38.

Quan la ignorància s’exhaureix, com no s’ha de veure clar que allò sorgit mitjançant la ignorància és una creació mental ?

39.

Una entitat sorgida a partir de l’existència d’una causa que no existeix quan no existeix la causa i que desapareix quan la causa no existeix, com pot ser possible el coneixement de la seva existència real ?

40.

Si els defensors de la realitat, contínuament lligats a la realitat, continuen pel mateix camí, no existeix res estrany en això.

41.

Però és estrany que aquells qui, adherits al camí dels Budes, defensen que tot és impermanent, i contradictòriament s’adhereixen a les entitats.

42.

Quan no és possible percebre “això” o “allò” mitjançant l’anàlisi, com mantindrà el savi contradictòriament que “això” o “allò” són reals ?

43.

Aquells qui s'adhereixen a un si mateix o a un món no condicionats, ai ! Aquests són captivats per les falses opinions de la permanència, de la no permanència, etc.

44.

Aquells qui estan convençuts de l'existència real de les entitats condicionades estan captivats per errors en relació a la permanència, etc.

45.

Aquells qui estan convençuts de que les entitats condicionades són com la lluna a l'aigua, ni existents ni no existents, no són captivats per falses opinions.

46.

Quan s'afirma l'existència, existeix el lligam de les opinions terribles i defectuoses que s'originen a partir del desig i de l'odi. D'això s'originen les discussions.

47.

Aquest és l'origen de totes les falses opinions. Sense aquest no s'originen les impureses. Quan existeix el profund coneixement d'això, les falses opinions i les impureses s'exhaureixen.

48.

Si es pregunta com és possible el coneixement d'això, els savis suprems de la realitat que van percebre el sorgir en dependència van dir que tota entitat que sorgeix condicionadament és no nascuda.

49.

Quan aquell qui, dominat pel coneixement erroni, percep allò irreal com real, llavors sorgeix la continuïtat dels lligams, la disputa i així successivament.

50.

Els magnànims no posseeixen tesi ni disputa. Com pot existir una tesi oposada a una tesi inexistent ?

51.

Quan algú adopta qualsevol posició, queda captivat per la retorçada serp de les impureses. Però aquells, les ments dels quals no adopten cap posició, no són captivats.

52.

Com poden evitar el fort verí de les impureses aquells, les ments dels quals adopten una posició ? Precisament, si viuen ordinàriament són captivats per la serp de les impureses.

53.

Així com l'inepte s'adhereix a un reflex que pren com a real, també la gent queda captivada en la xarxa dels objectes mitjançant l'error.

54.

Quan els magnànims veuen amb l'ull del coneixement que les entitats són com un reflex no queden atrapats en el fangar dels objectes.

55.

Els ineptes s'adhereixen a les entitats, els que estan al mig assoleixen l'absència de les impureses però aquells qui tenen el profund coneixement comprenen la vertadera naturalesa de les entitats i s'alliberen.

56.

A partir del desig d'allò agradable, uns s'hi adhereixen, altres s'hi separen i els últims, veient que tot és buit com un espectre, s'alliberen.

57.

Les faltes de les impureses que turmenten per causa del coneixement erroni no sorgeixen a aquells qui comprenen el significat de les opinions de l'existència i de la no existència.

58.

Si existís una posició, existiria la passió i la no passió. Pels magnànims, que no tenen cap posició, no existeix ni la passió ni la no passió.

59.

Aquells que estableixen la seva ment inestable, al pensar que no existeix la naturalesa pròpia, travessen el terrible oceà de l'existència que és agitat pel monstre de les impureses.

60.

Que totes les persones, mitjançant aquestes virtuts, havent acumulat el mèrit i el coneixement, obtinguin les dues excel·lències que sorgeixen del mèrit i del coneixement.

Traducció: Albert Biayna Gea